ప్రేమ శిలలు

రాపల్లి నారాయణరావు

"ఏది రూపాయల చిల్లరుందాండీ?"

"నేనేం ఇక్కడ బాంకు పెట్టుకుని క్కూర్చోలేదు — చిల్లర ఇవ్వటానికి ఆడది కనిపిస్తే చాలు, ఏదో అడగాలనిపిస్తుంది. ప్రతి మగాడికి ఇదో రోగం."

"మీ రలా కోపగించుకుంటారని ముందే తెలిస్తే అడక్క పోదును సుమండీ. కాని, ఈ స్టేషన్లో ఎక్కడా చిల్లర దొరకలేదు. పోనీ, ముప్పై పైసలుంటే ఇవ్వండి, కాఫీ తాగాలి."

"మొదటే ఆ ఏడుపు ఏడ్వ కూడదూ? అడుక్కోవడానికి అంతస్తు అడ్డొచ్చింది కాబోలు! చేతిలో పైసా లేకపోయినా టెరిలీన్ పాంటు, టెర్రిగాట్ షర్టు. దర్జాకుమాత్రం లోటు లేదు. ఇదిగో — మీ పేరేమిటో నాకు తెలియదు, ఈ పావలా తీసుకెళ్లండి. నా దగ్గరున్న చిల్లర కూడా ఇదే."

"అయ్యో, రామచంద్రా! మరి మీకు చిల్లర ఎక్కడ దొరుకుతుందండీ, పాపం!"

"శ్రీరామచంద్రా, నా గురించి తమరు విచారించవద్దు. నాకు కావలసిన చిల్లర నేను సంపాదించుకోగలను. ఖాళీ పర్సు పెట్టుకుని మీలా నేను చిల్లరుందా అని ఎవర్నీ అడగను లెండి."

"అంటే, నేను యాచనకు బయలు దేరానా మీ ఉద్దేశం?"

"అలా అని నేను అనలేదు. కానీ, నన్ను అక్కడ సంగించండి, యూ స్వీట్ గొప్పతో! ఇలాటి పెద్ద స్టాటస్‌...

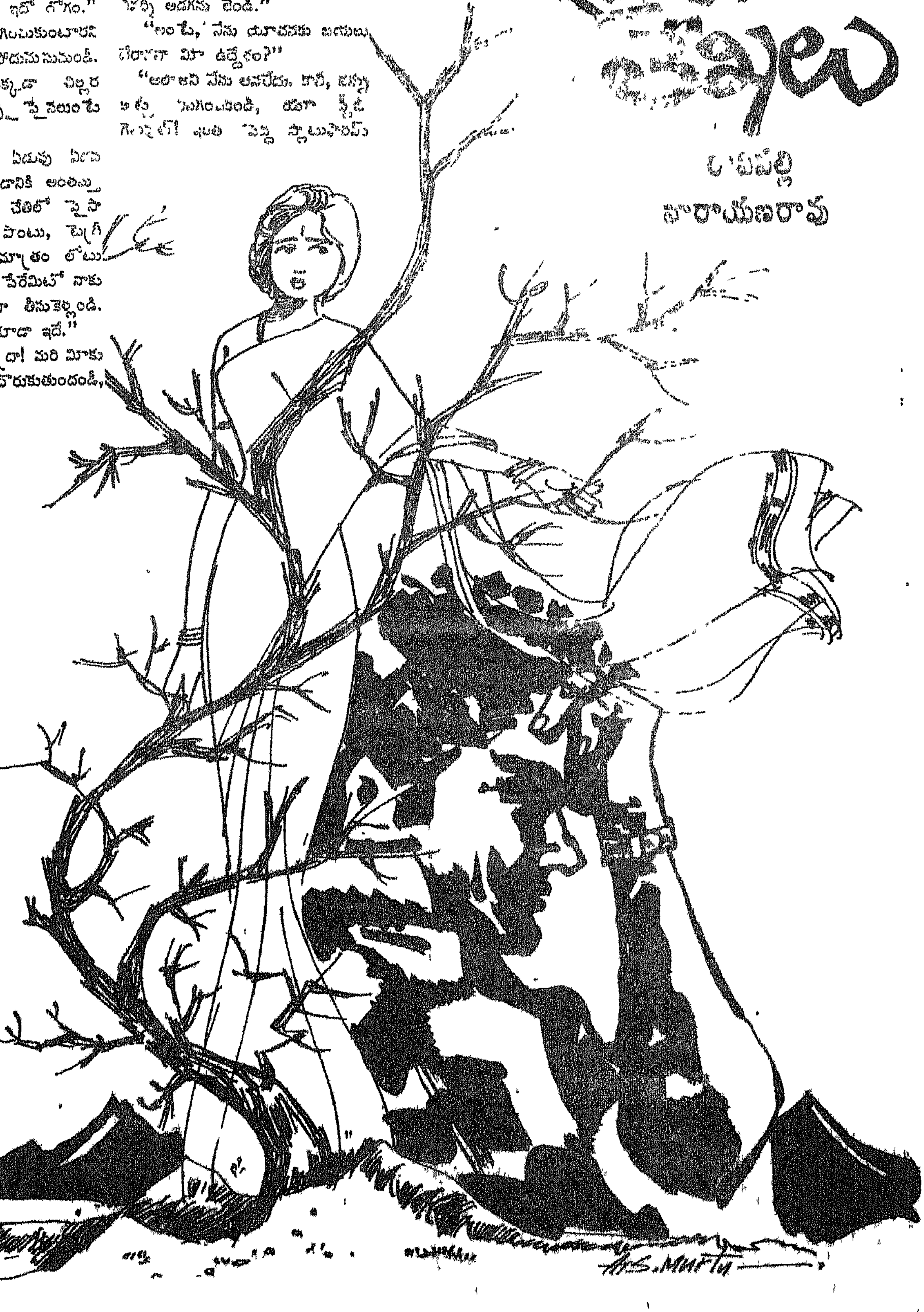

మీద నేనే దొరికాను కాబోలు ఇతగాడికి! హుం." పుస్తకంలోకి మొహం దూర్చింది మంజుల.

మోహన్ స్థాణువై పోయాడు.

ప్లాటుఫారమ్ మీదున్న సిమెంటు బెంచీ మీద కూర్చుని పుస్తకం చదువుతూంది మంజుల. వందలాది ప్రయాణీకులలో సీతాకోక చిలుకలా ఉంది ఆమె. ఆ పక్కనున్న హిగిన్‌బాదమ్స్ బుక్ స్టాల్ దగ్గర నిలబడి మంజుల సుందర వదనాన్ని తిలకించాడు మోహన్. కడుపులో ఎలుకలు పరుగెత్తసాగాయి. క్రిందటి రాత్రి ట్రెయిన్‌లో ప్రయాణం చేయబట్టి కడుపులో సరి అయిన ఆహారం పడలేదు. విజయవాడలో బండి దిగేసరికి తెల్లవారింది. కాలకృత్యాలు తీర్చుకుని అతను కాఫీకోసం బయలుదేరాడు. జేబులో చిల్లర లేదు. పర్సులో పది రూపాయల కంటె చిన్నది లేదు. ప్లాటుఫారమ్ మీదున్న అన్ని దుకాణాలలోను అడిగిచూశాడు. కాని, ఫలితం లేకపోయింది. పెద్ద స్టేషన్లో చిల్లరకు అవస్థ పడవలసి వస్తుందని అతను ఊహించలేదు.

అటు, ఇటు చూశాడు. అతని దృష్టి ఆ సీతాకోక చిలుకపై పడింది. ఈ వంకతో నైనా రెండు నిమిషాలు మాట్లాడవచ్చు గదా అని అతను మంజుల దగ్గరకు వెళ్లాడు.

"చూడండీ, ఈ పావలాకు ఈ ప్లాటుఫారమ్ మీద ఎవరూ కాఫీ ఇవ్వరు. ఇది మీ దగ్గరే ఉండనీయండి! నా అవస్థ నేను పడతాను." మోహన్ ఇరవై అయిదు పైసల నాణాన్ని ఆమె చేతిలో పెట్టాడు.

అతను అక్కడి నుండి కదల్లేదు. రెప్పవేయకుండా ఆమె వైపు చూశాడు. కోలగా ఉన్న మొహం. సంపెంగ మొగ్గలా ఉంది నాసిక. ఆమె పుస్తకంచూస్తూంది. మెలికలు తిరిగిన ముంగురులు ఆమె మొహం పైకి ఎగురుతున్నాయి. గులాబి రంగు జపాన్ నైలెక్స్ చీర ఆమెకు బాగా మాచ్ అయింది.

మంజుల పుస్తకంలోని పేజీలు తిరగ వెయ్యలేదు. అసలు ఆమె పుస్తకం చదవటం లేదు. దానిలో పెట్టిన కాగితాలు చదువుతూంది. ఒక క్షణం నవ్వుతుంది. మరోక్షణం ఏడుస్తుంది. వెంటనే గట్టిగా నవ్వుతుంది. ఆమె ప్రవర్తన మోహన్‌కు అర్థం కాలేదు.

"ఏమండీ! మీ పేరేమిటో తెలియదు. మిమ్మల్ని డిస్టర్బ్ చేస్తున్నందుకు క్షమించండి. నేను బయటికి వెళ్లి కడుపులో ఏదైనా వేసుకుని వస్తాను. దయచేసి ఈ సూట్‌కేస్ కాస్త చూస్తుండండి."

ఆమె తల పైకెత్తి మోహన్ వైపు చూసింది. చింత నిప్పుల్లా మెరిసే ఆమె కళ్లను చూసి మోహన్ ఒక అడుగు వెనక్కి వేశాడు.

"చూడండి, నన్ను అనవసరంగా మాట్లాడించకండి. కోపం వస్తే నేను మనిషిని కాను."

"మీరు కోపగించుకుంటే నేనేమీ చేయలేను. మీరు ఈ సిమెంటు బెంచీ మీద కూర్చున్నారు గదా అని, మీ చేతిలో పుస్తకం ఇంత వేగంగా పూర్తి కాదని నేను చిన్న సహాయం కోరాను. కోపం మీ ముక్కు మీద ఉంటుందని తెలిస్తే నేను కోరేవాడిని కాదు. సరేలెండి, సూట్‌కేసు పట్టుకునే బయటికి వెళతాను." మోహన్ నాలుగడుగులు వేశాడు.

"ఏమండీ, మీ పేరేమిటో తెలియదు. ఆ పెట్టె ఇక్కడే ఉంచండి. మీరు త్వరగా వచ్చేస్తారు కదూ? నేను హౌరా ఎక్స్‌ప్రెస్‌కు వెళ్లాలి."

"ఏమిటీ, మీరు హౌరా ఎక్స్‌ప్రెస్‌కు వెయిట్ చేస్తున్నారటండీ! నేను కూడా ఆ బండికే చూస్తున్నాను."

"నేను ఆ బండికి వెళుతున్నాననేగా మీరూ ఆ బండికి వస్తూంది?"

"అబ్బే, లేదండీ. మీరు వెళుతున్నారని కాదండి. నా ఒరిజినల్ ప్రోగ్రామే ఆ బండికి ... ఇంతకీ మీరు ఎంతవరకు వెళుతున్నారో తెలుసుకోవచ్చా? అహాఁ చెప్పద్దులెండి. మీ రలా చూస్తే నేనేమీ అడగను."

ఆమె నవ్వింది. మళ్లీ నవ్వింది. పై కప్పు ఎగిరిపోయేలా గట్టిగా నవ్వింది.

"భలేవారండీ మీరు! నన్ను చూసి భయపడేవారు ఎవరూ లేరనుకున్నాను.

క్లియరసిల్ లో క్రొత్త ఏమిటి? క్రొత్త అల్ట్రాబ్లెండ్ ఫార్ములా మొటిమలను మాయంచేసి మిగతా ముఖాన్ని కాపాడుతుంది.

మొటిమలు పెరుగుదలలో ఒక భాగము: చిన్నవాళ్ళ వయసు పెరుగుతున్నప్పుడు గ్రంధులు చర్మానికి కావలసిన దానికంటే ఎక్కువ నూనెను ఉత్పత్తి చేయుటంవల్ల ఆ నూనె చర్మము యొక్క సూక్ష్మ రంధ్రాలకు అడ్డుపడి మొటిమలు ఏర్పడతాయి. ఇది ప్రకృతి సిద్ధమైన విషయం. మొటిమలు వస్తాయి, పోతాయి. మీ మొటిమల సమస్యకు జవాబు—సరియైన ఆహారం, తగినంత వ్యాయామం, పరిశుభ్రత, మొటిమలను మాయం చెయ్యటానికి ప్రత్యేకంగా మాత్రీకరించబడిన మందు. క్లియరసిల్ అమోఘమైన మొటిమల మందు—చర్మవ్యాధుల స్పెషలిస్టులు నిర్ణయించే ఔషధాలే ఇందులో ఉన్నాయి.

క్రొత్త అల్ట్రాబ్లెండ్ ఫార్ములా: ముఖమంతటా రాయటానికి ప్రత్యేకంగా తయారుచేయబడినది. మొటిమలను మాయంచేస్తూ, అవి వ్యాపించకుండా ఉండేటందుకు అల్ట్రాబ్లెండ్ ఫార్ములా తోడ్పడుతుంది. అది మీ ముఖవర్ణంలో కలిసిపోతుంది (పిండిగా ఉండి పోవటం మచ్చలుగా కనిపించటం జరుగదు)—ఎంతో మృదువుగా రాయటానికి వీలుగా ఉండి మొటిమలపై పనిచేస్తూ వాటిని దాచిపెడుతుంది.

ఒక్కసారిగా ఫలితాలను ఆశించకండి: మొటిమలు పెరుగుదలలో ఒక భాగము కావటం వల్ల, అవి వస్తాయి, పోతాయి. ఏమందూ కూడా ఒక్కసారిగా ఫలితాల నియ్యజాలదు, కాని క్లియరసిల్ మాత్రము మీ మొటిమల సమస్యను అదుపులో పెట్టటానికి నిశ్చయమైన మార్గము. ప్రతి ఉదయం మరియు రాత్రి, ముఖమంతటా, మొటిమలపై కొంచం ఎక్కువగా క్లియరసిల్ రాయండి. మీరు ప్రతిరోజూ క్లియరసిల్ వాడితే క్రమేణా మీ చర్మంలో చక్కని మార్పువచ్చి అది నున్నగా శుభ్రంగా తయారవుతుంది—ఎంతో అవసరమైన వయసులో మీకు ఆత్మవిశ్వాసాన్ని కలిగిస్తుంది.

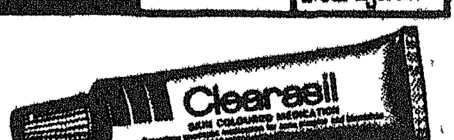

క్లియరసిల్
అమోఘమైన మొటిమల మందు

కాని, ఒక దున్నాంని ఇప్పుడె తెలుసుకున్నాను."

ఆమె మళ్లీ నవ్వింది.

"ఏమండీ, మీరలా నవ్వకండి, నాకు భయమేస్తుంది."

"నా ఇష్టం [illegible]

తున్నారా అండి?"

"అవునండీ, శ్రీదా [illegible]"

"అయ్యో, [illegible] నాపేరు శ్రీరామచంద్రం కాదండి."

"ఏ పేరైతే నా కెందుకురెండి?"

"అది కాదు, నేనూ వాల్తేరు వెళుతున్నా నండి. మనం సరదాగా కబుర్లు చెప్పుకు పోవచ్చు. ఏమంటారు?"

"ఏమంటాను, నా వెంటబడుతున్నారంటాను ... ఇదిగో, మీ పేరేమిటో నాకు తెలియదు."

"అడగరాదటండీ!"

"అనవసరం."

"మరి ఏమిటి సెలవు?"

మోహన్ సిమెంటు బెంచీ మీద ఆమె [illegible]

"ఆకలి చచ్చిపోయి [illegible]. ఏ కాలంలో చేయవలసింది ఆ కాలంలో చేయకపోతే అంతేనండి."

మంజుల మొహంలో రంగులు మారిపోయాయి.

"అవును, మీరు చెప్పింది అక్షరాల నిజం." ఆమె గొంతు బొంగురుపోయింది. కళ్లలో నీళ్లు పేరుకున్నాయి.

"అరె, అదేమిటి మీరు కన్నీరు పెడుతున్నారు!"

"కాలం మంచిది కాదండి. ఒక క్షణం ఆలస్యం చేస్తే కాటు వేస్తుంది." ఆమె నెమ్మదిగా చెప్పింది. చేతిలో ఉన్న కర్ఛీఫ్‌తో కళ్లు తుడుచుకొంది.

"మీ రెండుకో ఒక్కసారి [illegible] డౌన్ అయిపోయారు సుమండీ." మోహన్ తన సానుభూతిని వ్యక్తపరిచాడు. వెంటనే ఆమె మొహం గంభీరంగా మారిపోయింది. కళ్లు చింతనిప్పుల్లా మెరిశాయి.

"నా విషయాలన్నీ మీ రెందుకు అడగాలి? నే నెందుకు చెప్పాలి? ఇంతకూ మీ రెవరు? ఎక్కడినుంచి వచ్చారు? అసలు నా పక్కన కూర్చోవటానికి అధికారం మీకు ఎవరిచ్చారు అని నేను అడుగుతున్నా" [illegible] గా అరిచింది.

"[illegible] అరి[illegible]

వెల్లువ

ఫోటో— కె. హరనాథ్ (శాలిబండ)

కాదు. శాంతించండి. నే నొకటి [illegible] తాను, మీరు సమాధానం చెబుతా[illegible]"

[illegible] నా [illegible] విషయాలే

"అది కాదండి, ఇందాకటి నుంచి చూస్తున్నాను, మీరు ఆ పుస్తకంలోని పేజీలు తిరగవేయడం కనబడలేదు. కాని, పుస్తకంలోకి మొహం దూర్చి ఎందుకో నవ్వుకుంటున్నారు."

"నా ఇష్టం. నేను నవ్వుకుంటాను. మీ రెవరు అడగటానికి? కావాలంటే మీరూ ఒక పుస్తకం పట్టుకు కూర్చోండి. కాని, నన్ను డిస్టర్బ్ చేయవద్దు." ఆమె మళ్లీ పుస్తకంలోకి మొహం దూర్చింది.

"దయచేసి వినండి. హైదరాబాద్— హౌరా ఎక్స్‌ప్రెస్ ఒక గంట [illegible] నిమిషాలు ఆలస్యంగా వస్తున్నది." మైకులో చేసిన ప్రకటన విన్నాడు మోహన్.

"[illegible]!" అన్నాడు మోహన్.

"నాకు చెవులున్నాయండి." సీరియస్‌గా అంది మంజుల.

"ఆహా, కళ్లు పుస్తకం మీదుంచేను."

"చెవులు పనిచేయులే [illegible]!"

"అలా అని నే నన్నానా? [illegible] గలనా అని. అసలు ఏమన్నా మీతో చిక్కేనండి."

"అందుకనే నోరు మూసుకుని ఉండండి."

"ఏమి టా మాటలు, మంజులా! నోటికి హద్దూ పద్దూ ఉండక్కర్లే? ఆ వచ్చుకున్న అబ్బాయిని నోరుమూసుకో మంటావా?" అంటూ అక్కడకు వచ్చాడు [illegible] అతని వయస్సు [illegible] [illegible]. [illegible] వేసుకున్నాడు. పట్టుధోవతి అతని భుజంపై వేలాడుతూంది.

"చూడు, బాబాయ్, నువ్విలా బయటికి వెళ్లావో లేదో ఇతనొచ్చి నా ప్రాణం విసిగించేస్తున్నాడు."

"ఎవరు ఎవర్ని విసిగించేది నాకు [illegible], అమ్మాయ్! నువ్వు గప్‌చిప్‌గా [illegible] వాల్తేరు తీసుకెళ్లడం నా కిష్టంలేదు. మనం వచ్చిన దారినే గుంటూరు పోదాం, పద. బండి కూడా సిద్ధంగా ఉంది."

"నేను రాను, బాబాయ్. నువ్వు వెళ్లితే వెళ్లు. నేను వాల్తేరులో అతన్ని కలుసుకోనిదే మన ఇంటికి రాను. నేను [illegible] హౌరా ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో బయలుదేరి వస్తున్నానని అతనికి ఉత్తరం రాశాను, బాబాయ్." మంజుల బుంగమూతి చూపించింది.

"నువ్వు పట్టిన కుందేలుకు మూడే కాళ్లు. నువ్వు ఎప్పుడు నా మాట విన్నావు? దూరపు కొండలు నునుపే నన్న భ్రమ నీకు పోలేదు."

"నువ్వు ఎలాగనుకున్నా సరే, మనం వాల్తేరు వెళ్లి తీరాలి, బాబాయ్. మా బాబాయి చాలా మంచివాడు. బాబాయ్! నేను టాయ్‌లెట్‌కు వెళ్లి వస్తాను, నువ్విక్కడే ఉంటావు కదూ?"

"త్వరగా వచ్చేయ్."

"ఓ కే."

మంజుల సెకండ్ క్లాస్ లేడీస్ టాయ్‌లెట్ వైపు వెళ్లింది.

"క్షమించండి, నేను మీ అమ్మాయిని అల్లరి పెట్టలేదండీ— ఆమె ..." మోహన్ ఏదో చెప్పబోయాడు.

"నాకు తెలుసులే, అబ్బాయ్. మా అమ్మాయి అందరిమీదా అట్లాగే రిపోర్టు చేస్తుంది. ఆమె మతి స్థిమితంగా లేదు." నిట్టూర్చాడు శేఖర్.

మోహన్ కొయ్యబారిపోయాడు. ఒక క్షణం అతని నోటంట మాట రాలేదు.

"ఏమిటబ్బాయ్, అలా ఉన్నావు? ఒంట్లో ఏమైనా —"

"అబ్బే — నాకేమండి, బాగానే ఉన్నాను. రాత్రి ప్రయాణంలో నిద్ర లేదు. పైగా, తిండికూడా లేదు. అంతేనండి. మరేం లేదు...ఏమండీ, మీ అమ్మాయికి నిజంగా మతి స్థిమితం లేదంటారా?" మోహన్ అడిగాడు.

"అవునబ్బాయ్. ఆమె నాలుగు సంవత్సరాల నుండి మానసిక బాధ పడుతోంది పెళ్లి రెండు రోజు లుందనగా కాబోయిన భర్త గుండెపోటుతో మరణించడంతో ఆమె ఆరోగ్యం దెబ్బతింది. బి ఎస్‌సి. డిగ్రీ కోర్సు పూర్తిచేయనిదే పెళ్లిచేసుకోనని పట్టుపట్టింది. అందువలన పెళ్లి వాయిదా వేయబడింది. తీరా ఆమె డిగ్రీ తీసుకుని పెళ్లికి సిద్ధమయేసరికి భగవంతుడు ఆమె పట్ల చిన్నచూపు చూశాడు. ఇంత ఘోరం జరుగుతుందని నేను కూడా ఊహించలే దబ్బాయ్. ఆ షాక్ నుండి ఆమె ఇప్పటికీ కోలుకోలేదు. అయినా, అదేమంత చెప్పుకోదగ్గ పెద్ద పిచ్చికాదు. మామూలుగానే తన పనులు తను చేసుకుపోతుంది. చక్కగా చదువుకుంటుంది. పాటలు పాడుతుంది. నిత్య జీవిత కార్యక్రమానికి ఏటువంటి అంతరాయం కలిగించకుండా చేసుకుపోతుంది. కాని, ఒక్కొకప్పుడు, అంటే ఆమె మతి స్థిమితంగా ఉండనప్పుడు ఆమెతో మనం మాట్లాడలేము. కాలప్రవాహంలో ఆమెకు ఒక కలం స్నేహితుడు దొరికాడు. అతనికి ఉత్తరాలు రాస్తుంది. అతను రాసిన ఉత్తరాలు ఎప్పుడూ చదువుతూ కూర్చుంటుంది. చదివిన ఉత్తరాలు పది సార్లు చదువుతుంది. మంజుల మతి భ్రమించిందని అందరికి తెలిసింది. తెలిసిందనేకంటే నేనే మావాళ్లందరికీ చెప్పినన్నడం మంచిది. ఎందుకంటే, ఈ విషయాన్ని రహస్యంగా ఉంచి ఆమె పెళ్లిని జరిపించడం నాకు ఇష్టంలేదు. ఆమెను పెళ్లి చేసుకోవడానికి మా బంధువులు ఎవరూ ముందుకు రాలేదు. పెళ్లిచేస్తే

కాని ఆమె మతి స్థిమితపడదని డాక్టర్ల అభిప్రాయం. భగవంతుడు మరేం చేస్తాడో?" అన్నాడు శేఖర్.

"పెళ్లి చేసుకోవటానికి ఆమె అంగీకరించిందా అండీ?" అని అడిగాడు మోహన్.

"అదే చెప్తున్నాను. ఇప్పుడిప్పుడు ఎక్కువ చదువు లేని వాళ్ళు, డబ్బులేని వాళ్ళు మంజుల అందాన్ని చూసో, లేక ఆమె ఆస్తిని చూసో పెళ్లి చేసుకుంటామని ముందుకు వస్తున్నారు. అయితే, వారిని చూడటానికి కూడా మంజుల అంగీకరించలేదు. మొదట ఆ కలం స్నేహితుణ్ణి కలుసుకోవాలి అంటుంది. ఆమె ఆ కలం స్నేహితుణ్ణి ఇంతవరకు చూడలేదు. కనీసం అతని ఫొటో అయినా చూడలేదు. అతను వాల్తేరు వస్తున్నాడట. అతన్ని కలుసుకోవటానికే ఇప్పుడు మేము వాల్తేరు పోతూంది. కాని, చూడబ్బాయ్, నువ్వెవరో నాకు తెలియదు. చెప్పేదేమిటంటే, ఈ రోజుల్లో ఏ కుర్రాడినీ నమ్మటానికి వీల్లేదు. అమాయకులైన అమ్మాయిలను 'డియర్ ఫ్రెండ్', 'డియర్ స్వీట్' అని పిలుస్తూ వెంటబడతారు నేటి కుర్రాళ్ళు. ప్రేమలేఖలు రాస్తారు. ప్రేమాయణంలోకి దింపుతారు. ఆ వారీమణులు పెళ్లిచేసుకుందాం రమ్మంటే, 'సిల్లీ! ప్రేమకు, పెళ్లికి లింకేమిటి' అంటూ పక్కకు తప్పుకుంటారు. నేను ఎన్నోసార్లు చెప్పాను మా అమ్మాయికి, ఆ కలం స్నేహం తగ్గించుకోమని. కాని, ఆమె నన్ను లక్ష్యపెట్టలేదు. వాడెవడో గాని ఉత్తరాల ద్వారా మా అమ్మాయి మనస్సును తనవైపు తిప్పుకున్నాడు. లేకపోతే ముక్కూ, మొహం తెలియని వాణ్ణి పెళ్లిచేసుకుంటానని పట్టుపడుతుందా పిచ్చిది!"

"అహ్హహ్హహ్హా. . ." గట్టిగా నవ్వుతూ వచ్చింది మంజుల.

ఎందు కలా నవ్వుతూందో అర్థం కాలేదు మోహన్‌కు.

"ఏమిటమ్మాయి ఆ నవ్వు!" చిరాకు పడ్డాడు శేఖర్.

"చూడు, బాబాయ్! అటువైపు చూడు. ఆ ఇద్దరు ప్రయాణీకులు కదులుతున్న ఆ రైలు వెనక ఎలా పరుగెడుతున్నారో చూడు! ఇంకా బండి ఎక్కగలమనే ఆశతో వాళ్ళు పరుగెడుతున్నారు. కాని, బండి అందుతుందా? ఒక నిమిషం ముందు వస్తే ఎంత బాగుండేది! కాలం మన కోసం ఆగుతుందా, బాబాయ్? పూర్ ఫెలోస్!"

"బండి దొరకదని ప్రయత్నించడం మానుకోగలరా?"

"కాలం పారం వేర్పేవరకు అంతా అలాగే ప్రయత్నిస్తారు, బాబాయ్. అది సరేగాని, ఈయనేమిటి నిన్ను వద ల్లేదు, చిల్లరుందా అని అడగలేదు కదా?"

"లేదు కాని, నువ్వు ఆ బెడ్‌షీట్, ఏర్‌పిల్లో ఆ బాగ్‌లో పెట్టు, బండి వచ్చే వేళయింది."

శేఖర్ లేచి సిగ్నల్ వైపు చూశాడు.

మంజుల బాగ్ సర్దింది.

హౌరా ఎక్స్‌ప్రెస్ పొగలు కక్కుతూ వచ్చి ప్లాట్‌ఫారమ్ మీద ఆగింది. శేఖర్, మంజుల సెకండ్ క్లాసు కంపార్టుమెంట్లో కూర్చున్నారు.

పోర్టర్ల గొడవ, వెండర్ల కేకలు చల్లబడిన పది నిమిషాలకు గార్డు విజిల్ చెవిని పడింది. అతని చేతిలోని పచ్చజెండా

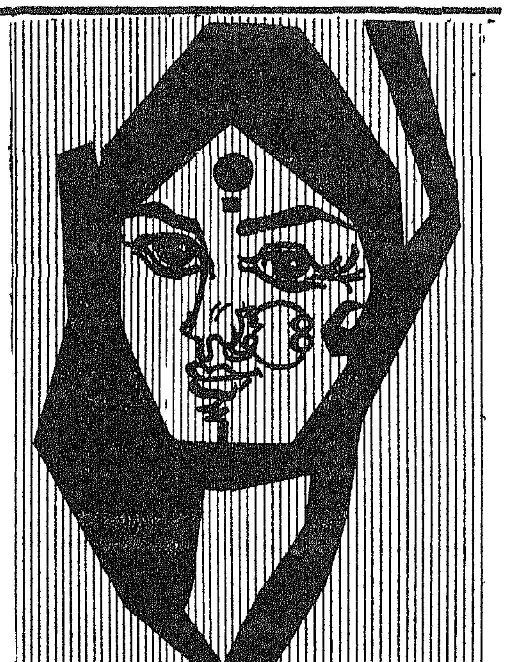

అందం
చిత్రం— డబ్ల్యు. జె. నవీన్‌కుమార్ పైలాన్
(సికిందరాబాదు)

ఊగింది. సింహగర్జన చేస్తూ రైలు అక్కడనుండి కదిలింది. కాని, సూట్‌కేస్ పట్టుకుని ప్లాట్‌ఫారమ్ మీద నిలబడిఉన్న మోహన్ బండి ఎక్కలేదు.

"అయ్యో, పాపం! అతను ఈ బండి కోసం వెయిట్ చేస్తున్నానని చెప్పాడు, బాబాయ్. అలా నిలబడి పోయాడేమిటి చెప్మా!" మంజుల కిటికీ నుండి బయటికి చూసింది.

"పోనీలే, అమ్మాయ్! ప్రయాణం మార్చుకున్నాడేమో? లేకపోతే ఇది హౌరా ఎక్స్‌ప్రెస్ అని అతని కెందుకు తెలియదు— చదువుకున్న అబ్బాయిలా కనిపిస్తున్నాడు" అన్నాడు శేఖర్. అతను సీట్లో నుండి కదల్లేదు.

"ఏమండోయ్! — మిమ్మల్నే. . . వాల్తేరు రారా?"

మంజుల కేకకు మోహన్ కిటికీ వైపు చూశాడు.

"లేదండీ— వాల్తేరు రాను. ప్రయాణం మార్చుకున్నాను." ఆమెకు వినబడేటట్లు చెప్పాడు మోహన్.

"హుం!" ఆమె సీట్లో కూలబడింది.

"నేను చెప్పలేదా, అమ్మాయ్!" అన్నాడు శేఖర్.

"ఎంత మోసం! నే నొక్కర్తినే వెళితే నా వెంట పడాలనుకున్నాడు, బాబాయ్. నువ్వు నాతో బండి ఎక్కడం చూసి తన ప్రయాణం మార్చుకున్నాడు"

"ఈ కాలం కుర్రాళ్లను నమ్మకూడదని నేను మొదటే చెప్పాను."

"నువ్వొట్టి అమాయకుడివి, బాబాయ్! అందరూ అలాంటి వాళ్లే నంటావు"

"అవునమ్మాయ్, నేనే అమాయకుణ్ణి — సరేనా?"

శేఖర్ పేపరు చదవటంలో మునిగిపోయాడు.

హాండ్‌బుక్‌లో పెట్టిన ప్రేమలేఖలు తీసింది మంజుల.

రైలు వేగాన్ని పుంజుకుంది.

* *

"మోహన్! నువ్వు చేసిన పని బాగులేదు" అన్నాడు భాస్కర్.

"ఎందుకని? మరి మంజుల చేసిన పని బాగుందా?" అడిగాడు మోహన్.

"నువ్వు పొరపాటు పడ్డావు. పొరపాటు కాదు, న్యాయవాది కావలసిన నువ్వు అన్యాయానికి తలపెట్టావు అనిపిస్తుంది."

"నేను చేసింది అన్యాయం—మంజుల చేసింది నీ దృష్టిలో న్యాయం. బాగా చెప్పావురా, భాస్కర్! అవును, నువ్వు మాత్రం తక్కువ తిన్నావా? కాబోయే డిఫెన్స్ లాయర్‌వి కదూ, ఆమె తరఫున వాదించటానికి వకాల్తా పుచ్చుకున్నట్టున్నావు!" నవ్వాడు మోహన్.

భాస్కర్, మోహన్ నాలుగు సంవత్సరాలనుండి ఢిల్లీలో ఒకే రూమ్‌లో ఉంటున్నారు. పేరుపడ్డ ఒక న్యాయవాది దగ్గర ఆ ఇద్దరు అప్రెంటిస్‌గా పని చేస్తున్నారు. వారిద్దరి మధ్య ఎటువంటి అరమరికలు లేవు. ఒకరి సలహా సంప్రదించనిదే ఏ పనైనా వారు ప్రారంభించరు. మంజులకు వ్రాసిన ఉత్తరమైనా భాస్కర్‌కు వినిపించనిదే మోహన్ పోస్టు చెయ్యడు. మంజుల, మోహన్‌ల స్నేహం ఎలా పరిణమించిందో భాస్కర్‌కు తెలియని విషయం కాదు.

"నువ్వు నాగపూర్ మీదుగా వాల్తేరు వెళతానని ఉత్తరం రాసి సరాసరి బెజవాడ వెళ్లి మంజులను కలుసుకోవడం మొదటి తప్పు. కలుసుకుని నీ పేరు చెప్పకుండా ఆమె దగ్గర నాటకం ఆడడం రెండవ తప్పు. నీ వాగ్దానం ప్రకారం ఆమెను కలుసుకోవటానికి వాల్తేరు వెళ్లకుండా తిరిగి ఇక్కడకు రావడం మూడవ తప్పు. పోనీ, ఆమెను మరిచిపోవాలని, ఆమె సంబంధాన్ని తెంచుకోవాలని అనుకున్నావు. మరి ఆ విధంగా చేయగలిగావా? ఆమె రాసిన ఉత్తరాలు రోజుకు ఎన్నిసార్లు చదువుతున్నావో నేను చూడలేదనుకున్నావా? నువ్వు బెజవాడ నుండి వచ్చి నెల రోజులైంది. ఈ నెల రోజులు నేను కనిపెడుతూనే ఉన్నాను. నువ్వు సరిగ్గా భోజనం చేయలేదు. వేళకు నిద్ర పోలేదు. నీ ఆరోగ్యం రోజు రోజుకు ఎలా క్షీణిస్తోంది ఎవరికీ తెలియదని భావించకు."

"అది కాదు, భాస్కర్. ఉత్తరాల్లో ఎన్నో విషయాలు రాసిన మంజుల ఒక ఉత్తరంలోనైనా తన మతి స్థిమితంగా లేదని ఎందుకు రాయలేదు? ఇది మోసం కాక మరేమిటి అని నేను బల్లగుద్ది అడుగుతున్నాను." మోహన్ లాయర్ పక్కీలో గట్టిగా అడిగాడు.

"శాంతించండి, యువరానర్! నేను అందంగా లేదని ఏ ఆడది చెబుతుంది? అదేవిధంగా నేను పిచ్చిదాన్నని ఎవరైనా ఉత్తరాల్లో రాసుకుంటారా? అయినా, ఆమె ఎంతో చక్కగా మాటాడిందని చెప్పావు. ఏదో నరాల బలహీనత వల్ల కలిగిన కొద్దిపాటి మతిభ్రమణం అస్కారంగా తీసుకుని మనసారా వలచిన ఒక అబలకు అన్యాయం చేయటానికి పూను

కోవటం ఏమంత వివేకమైన పనని నే ననుకోను. ఆమె ఆశలను అడియాసలు చేయడం అన్యాయమని నేను వాదిస్తున్నాను.''

''నువ్వు చెప్పింది నిజమేరా, భాస్కర్. నేను ఇలాగే ఉంటే ఎన్నాళ్లో బతకలేననిపిస్తుంది. ఏకదృష్టితో ఏ పని చేయలేకపోతున్నాను. సంతృప్తిగా భోజనం చేసి చాలా రోజులైంది. నిత్యమూ మంజుల నా చుట్టూ తిరుగుతున్నట్టు అనిపిస్తోంది. నన్ను పిచ్చివాణ్ణి చేసి విరగబడి నవ్వుతున్నట్టుంది. ఆమె అందెల చప్పుడు, గాజుల గలగలలు నా చెవుల్లో ప్రతిధ్వనిస్తున్నాయి. ఎందుకు నే నిలా అయిపోయాను? ఆమె లేకుండా ఎందుకు బ్రతకలేకపోతున్నాను? ? ఆలోచించినా అర్థం కాదు. నా బాధను తెలియపరచాలంటే సరిఅయిన మాటలు లేవు. భాస్కర్! ఇప్పుడు నే నేం చేసేది? నువ్వే చెప్పరా, బాబూ!''

''ఇప్పటికీ మించిపోయిందేం లేదురా! మనస్సులో బాధపడితే ప్రయోజనం లేదు. ఆమె దగ్గరి కెళ్లి నీ మనసులోని ఆవేదనను బయటపెట్టు. నువ్వు చేసిన తప్పుకి క్షమార్పణ చెప్పు.''

''మంజుల నన్ను క్షమిస్తుందంటావా? ఆ రోజు వాల్తేరు ప్లాట్‌ఫారమ్ మీద నాకోసం ఎంతసేపు చూచిందో! నాపై ఆమెకు ఎట్టి అభిప్రాయం కలిగిందో?'' మోహన్ తల పట్టుకున్నాడు.

''జరిగినదానికి విచారించకురా, మోహన్! మంజుల మనస్తత్వం ఎటువంటిదో ఆమె ఉత్తరాల ద్వారా నేను గ్రహించాను. ఆమె ఉత్తరాలు నేను చూడనివి కాదుగా!''

ఆ గదిలో సీలింగ్ ఫాన్ గిరగిర తిరుగుతూంది. గది నాలుగు గోడలకు అనుకుని ఉన్న పెద్ద అద్దాల బీరువాలలో న్యాయం, చట్టం గురించి న్యాయమూర్తులు వ్రాసిన పెద్ద పెద్ద పుస్తకాలు పేర్చబడి ఉన్నాయి. ఒక వైపు టేబులు, నాలుగు కుర్చీలు, మరోవైపు భాస్కర్, మోహన్‌ల మంచాలు ఉన్నాయి.

గోడ గడియారం నాలుగు కొట్టింది. కుర్చీలో కూర్చున్న మోహన్ గబుక్కున లేచాడు.

''ఏమిట్రా— ఏమైంది?'' అడిగాడు భాస్కర్.

అతను అటు, ఇటు పచార్లు చేస్తున్నాడు.

''మరేం లేదురా. జి. టి. ఎక్స్‌ప్రెస్‌కి ఇంకా టైముంది. ఈ రోజే గుంటూరు వెళుతున్నాను'' అన్నాడు మోహన్, మంచం మీద ఉన్న బెడ్‌హోల్డాల్ సర్దుతూ.

''విష్ యు బెస్ట్ ఆఫ్ లక్!'' భాస్కర్ మోహన్ చేయి పట్టుకుని షేక్ చేశాడు.

• • •

గుంటూరు స్టేషన్లో రైలు దిగి మంజుల అడ్రెసు కాగితం పట్టుకుని రిక్షా మీద బయలుదేరాడు మోహన్. సూర్యుడు నడినెత్తిన పొడుస్తున్నాడు. అగ్నికణాల్ని వెదజల్లుతూంది ఎండ.

మెయిన్ రోడ్డు నుండి రెండు ఫర్లాంగుల దూరం వెళ్లి మలుపు తిరగ్గానే శేఖర్ ఇల్లు కనబడింది

రిక్షావాడికి డబ్బు లిచ్చి సూట్‌కేస్ పట్టుకుని ఆ ఇంటి వరండాలో అడుగు పెట్టాడు మోహన్.

శేఖర్ ఈజీఛెయిర్లో కూర్చుని పేపర్ చదువుతున్నాడు.

''నమస్కారం, శేఖర్‌గారూ!'' సూట్‌కేస్ అరుగు మీద పెట్టి రెండు చేతులు జోడించి నమస్కారం చేశాడు మోహన్.

''నమస్కారం— మీరు...'' శేఖర్ కళ్లద్దాలు తీసి మోహన్ వైపు చూశాడు.

''నా పేరు మోహన్. మిమ్మల్ని నెల రోజుల క్రిందట బెజవాడ ప్లాటుఫారమ్ మీద చూశాను. మరిచి పోయారనుకుంటాను'' అన్నాడు మోహన్ వినయంగా.

''నువ్వేనా, బాబూ, మోహన్— రా, బాబూ, కూర్చో.''

శేఖర్ చూపించిన కుర్చీలో కూర్చున్నాడు మోహన్.

''క్షమించండి. ఆ రోజు నా పేరు మీకు చెప్పలేదు. మంజులను నేను అంతకు ముందు చూడలేదు. అయినప్పటికీ, ఆమె పుస్తకంలో పెట్టి చదివిన ఉత్తరాలను బట్టి ఆమె మంజుల అని వెంటనే నేను గ్రహించాను. కాని, నా వివరాలు ఆమెకు చెప్పలేదు. అక్కడినుండి వాల్తేరు వరకు ఆమెతోనే వెళ్లి, వాల్తేరుస్టేషన్లో దిగగానే నా పేరు చెప్పి ఆమెను ఆశ్చర్యపరచాలన్న ఉద్దేశంతో విజయవాడ ప్లాటుఫారమ్ మీద నా పేరు బయట పెట్టలేదు. తరవాత మీరు ఆమె మతి భ్రమించిందని చెప్పడంతో నేను క్రుంగిపోయాను. ఆమె నన్ను మోసగించిందని చాలా బాధపడ్డాను. ఆ కోపావేశంలో నేను ఏ నిర్ణయానికి రాలేకపోయాను. అందుకే ఆ రోజు నేను మీతో వాల్తేరు రాకుండా తిరిగి ఢిల్లీ వెళ్లిపోయాను. శరీరాన్ని దూరం చేసినా, నా మనస్సును దూరం చేయలేకపోయాను. అది మంజులను తలచని నిమిషం లేదు. శేఖర్‌గారూ! నేను మంజులకు అన్యాయం చేశాను. ఆమెకు దూరంగా ఉండి నేను బ్రతకలేను. ఏదీ, నా మంజుల ఎక్కడుంది? ఒక్కసారి ఇలా రమ్మనండి. కోపం ఉంటే నా ఎదుట చూపమనండి. కాని, నా కనుమరుగున ఆమె ఉంటే నేను జీవించలేను.''

మోహన్ మనస్సుని అర్థం చేసుకున్నాడు శేఖర్. అతని మొహం వివర్ణమైంది. అతను ఒక క్షణం మౌనంగా ఉండిపోయాడు

''ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు, శేఖర్‌గారూ! నా మంజుల ఎక్కడి కెళ్లింది?'' మోహన్ గొంతులో ఆందోళన వ్యక్తమైంది.

''నీకు ఏం చెప్పాలో, ఎలా చెప్పాలో నాకు తెలియడం లేదు, మోహన్‌బాబూ! పరీక్షల కోసం పెళ్లిని వాయిదా వేయించి కాబోయే భర్తను దూరం చేసుకుంది మంజుల. నువ్వు వ్రాసిన ప్రకారం వాల్తేరులో కలుసుకోకుండా మంజులను దూరం చేసుకున్నావు. మీ రిద్దరు తప్పిపోయిన ప్రయాణికులే, బాబూ. . . మోహన్! నువ్వు మంజులను ఈలోకంలో చూడలేవు. వాల్తేరు నుండి వచ్చిన తరవాత తను మోసపోయానని ఒప్పుకుని ఆ మరునాడు తనంతట తనే తనువు చాలించింది మంజుల.''

తరవాత శేఖర్ ఇంకా ఏమో చెప్పుకుపోతున్నాడు. కాని, అది మోహన్ చెవిని పడలేదు. లోపల రగిలే వ్యథను, కళ్లలో తిరిగిన నీళ్లను బయటికి కనబడనీయలేదు మోహన్. పది నిమిషాల తరవాత అతను శేఖర్ వద్ద సెలవు తీసుకుని బయటికి వెళ్లాడు.

• • •

కాలచక్రంలో ఒక సంవత్సరం గడిచింది.

మంజుల స్మారకార్థం కట్టించిన 'మంజుల మెమోరియల్ ఆసుపత్రి' వార్షికోత్సవాల్లో పాల్గొనడానికి శేఖర్ వెళ్లాడు. ఆసుపత్రిలో అన్ని గదులు తనిఖీ చేస్తుండగా ఒక గదిలో మంచం మీదున్న ఉత్తరాల కట్ట అతని కంటబడింది. ఆ గదిలో ఎవరూ లేరు. పేషెంట్లు ఉత్సవాలు చూడడానికి గ్రౌండ్సులోకి వెళ్లారు. శేఖర్ దృష్టి ఆ ఉత్తరాల కట్టపై ఉన్న దస్తూరిపై పడింది. అది మంజుల దస్తూరి అని అతను తెలుసుకోవడానికి ఎంతో సేపు పట్టలేదు. ఆ కట్టలో చాలా కవర్లున్నాయి. అన్నింటి మీద ఉన్న అడ్రెసు— ''శ్రీ మోహన్, బి. ఎ., బి. ఎల్., న్యూఢిల్లీ.'' ✱

విలాసం

ఫోటో— కె. ఎస్. ప్రసాదరావు (గుంటూరు)